

3) POČASNI DOKTOR TEOLOGIJE MSGR. ĆIRIL KOS

Na Dan Fakulteta 23. veljače 1989. na svečanoj akademiji promaknut je za počasnog doktora teologije msgr. Ćiril Kos po odluci pretlfodnog Fakultetskog vijeća. Razloge zbog kojih se Vijeće odlučilo na taj čin iznio je dr. Vladimir Zagorac.

Msgr. Ćiril Kos rodio se 19. studenog 1919. godine u Ribić Brijegu, u blizini Varaždina. Bogoslovske je nauke završio u Đakovu gdje je bio zaređen za svećenika 9. srpnja 1944. godine. Nakon što je duže vrijeme proveo u pastoralnom radu imenovao ga ordinarij duhovnikom u đakovačkoj bogosloviji. Kao duhovnik predavao je na visokoj bogoslovnoj školi u Đakovu duhovno bogoslovlje i liturgiku. Dvije je godine proveo u zatvoru. Od 1961. godine tajnik je biskupa msgr. Stjepana Bäuerleina, te generalni i kapitularni vikar. Ujedno predaje župsku administraciju na VBŠ. Godine 1974. posvećen je za biskupa đakovačkog. U BKJ preuzima dužnost predsjednika Vijeća BKJ za katehizaciju. Kao takav svim se silama zalaže za razvoj katehizacije u nas. Godine 1978. imenovan je konzultorom Zbora za katolički odgoj pri Svetoj stolici. Kao biskup vrši službu Velikog rektora VBŠ u Đakovu.

Već kao duhovnik, a osobito kasnije kao biskup, msgr. Ćiril Kos se svom dušom zalaže za promicanje teološke znanosti u svojoj biskupiji i za promicanje religiozne kulture na hrvatskom govornom području. Kao duhovnik u bogosloviji u Đakovu (1951–1959), uz obavljanje svoje duhovničke službe marljivo je prevodio knjige koje su bile potrebne za duhovni i teološki odgoj svećeničkih kandidata. Preveo je »Pregled duhovnog bogoslovlja« sveske I–IIIA koji je napisao A. Tanquerey. Prevodio je i brojne priručnike za dnevna razmatranja bogoslova i svećenika. Njegovi su prijevodi i u književnom pogledu bespriekorni. Tim prijevodima je Ćiril Kos obogatio teološku, a osobito duhovnu literaturu kojom su se svećenici i bogoslovi mogli služiti.

Kao profesor duhovnog bogoslovlja i liturgike prenosio je mladim bogoslovima teološke spoznaje svjetskih pisaca u vrijeme kad u nas nije bilo moguće objavljivati teološku literaturu. Uostalom, i sva djela koja je Ćiril Kos preveo objavljena su ciklostilom. To je bio u ona poratna vremena (sve do sedamdesetih godina) jedini način širenja teološke kulture među svećenicima i zainteresiranim laicima.

Kao biskup u Đakovu posebnu brigu vodi oko visoke bogoslovne škole koja je kroz jedno vrijeme, kad su druge visoke bogoslovne škole bile zatvorene (u Splitu, u Rijeci, u Sarajevu), imala vrlo važnu ulogu u teološkom izobražavanju budućih svećenika. Svojim sudjelovanjem u Đakovačkom vjesniku širio je teološku kulturu diljem naše domovine u vrijeme kad takvih časopisa u nas uopće nije bilo (osim Blagovesti). Tako je Đakovo bilo uz Zagreb drugo teološko i opće vjersko-kulturno središte naših svećenika.

Kao predsjednik Vijeća BKJ za katehizaciju (od 1974. godine) davao je poticaje, okupljao oko sebe stručnjake katehete, bodrio ih, poticao, omogućivao im slobodne inicijative. Tako se u toj izvrsnoj suradnji između njega i članova Vijeća razvio vrlo dinamičan i plodonosan rad.

Ćiril Kos je vodio osobitu brigu i oko održavanja Ljetnih katehetskih škola. U više je navrata ponudio Đakovo kao mjesto gdje su se takve Ljetne katehetske škole održale. Uopće, kad je god bilo potrebno da se ugosti neki teološki skup, zbor, simpozij, đakovački biskup Ćiril Kos je bio odmah spreman biti dobrim ugostiteljem i organizatorom takvih radnih teoloških skupova.

Kao član Hrvatskog mariološkog instituta marljivo prati rad instituta, prisustvuje simpozijima, u raspravama daje svoj prilog. A daje i novčani prilog kad god zatreba, jer bez toga ni znanost ne može napredovati.

Kao biskup đakovački brine se za duhovnu kulturnu baštinu svojeg predšasnika, velikog biskupa Josipa Jurja Strossmayera. Otvara Muzej J.J. Strossmayera. Uspostavlja i njeguje dobre odnose s nacionalnim i regionalnim kulturnim ustanovama i rado prima njihovu pomoć u održavanju kulturne baštine Đakova.

Uopće, Ćiril Kos je čovjek velikog i otvorenog duha: otvoren je ne samo za svaku znanstvenu, kulturnu, posebno teološku inicijativu, nego i za svakog čovjeka kao čovjeka.

U ime čitatelja BS čestitamo, makar s malim zakašnjenjem, Ćirilu Kosu na časti koju je postigao i »ad multos annos!«

Adalbert Rebić, urednik BS

4) POČASNI DOKTOR TEOLOGIJE ŽIVAN BEZIĆ

Dne 7. listopada 1989. godine promaknut je na čast doktora h. c. teologije Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Zagrebu mr. ŽIVAN BEZIĆ, svećenik splitsko-makarske nadbiskupije.

Pohvalni govor tom prilikom održao je dr. Bonaventura Duda. On je istaknuo glavne crte iz Bezićeva života i zasluge na temelju kojih mu se podjeljuje počasni doktorat teologije.

Živan Bezić rodio se 18. svibnja 1921. godine u Grohotama na Šolti. Zaređen za svećenika 29. lipnja 1945. Magistrirao je teologiju na našem Fakultetu 3. lipnja 1965. godine.

Od početka svojih teoloških studija u Splitu osjećao je poziv da se posebno posveti teološkom studiju, ali mu to životne okolnosti za dugo nisu dozvolile. Kao mladi đakon bio je uhićen i odveden u nacistički logor Mathausen i Dachau. Poslije rata morao je zbog nestašice svećenika u pastvu. Tek nakon ponovne uspostave splitske Bogoslovlje 1963. godine Živan Bezić predaje pastoralno i duhovno bogoslovlje. Da bi primjeren odgovorio tom pozivu i poslajući, nastojao je steći barem Licencijat iz teologije. Stekao ga je 1965. godine na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu.

Kao profesor pastorala i duhovnog bogoslovlja marljivo je izrađivao skripta za svoje studente. Već 1969. godine izlazi njegov »Pastoralni radnik«, pa 1970. godine »Pastoralni rad« i 1971. »Pastoralna služba«. To su tri sveska u kojima Bezić obrađuje pastoralnu teologiju. To svoje trodjelno djelo tiskom mu objavljuje HKD Sv. Ćirila i Metoda u Zagrebu 1982–1985. To je nakon

Štigliceva »Dušobrižništva« (1886) i Kniewaldovih stručnih pastoralnih djela (1930. i 1937) »prva cjelovita suvremena hrvatska pastoralka« (J. Weisgerber, u *Obnovljeni život* 1974, broj 2, str. 191).

Prije »Pastoralnog radnika« Bezić je 1966. godine objavio opsežna skripta za studente pod naslovom »Kršćansko savršenstvo« (ascetika) koje je 1986. godine doživjelo svoje 4. izdanje. Osim ovih udžbeničkih djela objavio je i djela za šire krugove: »Tko je apostol« (Zagreb 1973), »Razvojni put mladih« (Split 1984).

Godinama Bezić marljivo surađuje u mnogim našim bogoslovnim i inim časopisima: *Bogoslovska smotra*, *Crkva u svijetu* i *Služba Božja*. Do kraja 1986. godine objavio je 125 jedinica.

Svoje radove iz pastoralne sakramentologije sabrao je i objavio u djelu »Stare i nove tajne« (Služba Božja, Makarska 1979). Svoje radove o pastoralu župe objavljuje u svom zborniku »Suvremena župa« (Služba Božja, Makarska 1987).

U svim svojim teološkim djelima dolazi do izražaja njegov snažan osjećaj za hrvatski jezik i za hrvatsko bogoslovno izrazoslovlje. Svoje uspomene na logoraške dane u Mathausenu i Dachau (od studenoga 1943. do lipnja 1945) opisao je u osebujnom djelu »U sjeni krematorija – Uspomene jednog logoraša« (Split 1974).

Na temelju tolikih Bezićevih teoloških djela i na temelju njegova osobna zalaganja na području širenja bogoslovnih znanosti na našem prostoru Katolički bogoslovni fakultet promaknuo ga je na čast doktora teologije »honoris causa«.

Čestitamo dr. h. c. Živanu Beziću na njegovim brojnim radovima i na postignutu doktoratu h. c. i zahvaljujemo mu za njegove brojne članke, objavljene u našem stručnom bogoslovnom časopisu BS.

Adalbert Rebić, urednik